

מסורת הש"ס

(א) לעיל טו. ע"ש, (ב) צ"ב
ה. ע"ש, (ג) צ"ב: (ד) ד' ע"ג
ח. [מוספי' נדרי' פ"ב,
[מוספי' פ"ז,
(ו) וע"ה: ו. וע"ה: ג' ד'
יוסי' כ"ו; חנניא, (ז) ו. ע"ג
הגרסא בפתח מרנוס של
יחיד מתי' לך וסוקמא,
(ח) לעיל מה: (ט) ו. ו' ו' א' ו'
חולקין. רש"י, (י) ו' נדרי'ס
יג, (יא) וע"ה: כ"א,
ט' רש"י מ"ו, (כ) ו' נדרי'ס
יג.

תורה אור השלם

1. והוצאת את האיש
ההוא או את האשה
ההוא אשר עשו את
הדבר הרע הזה אל
שעריך את האיש או את
האשה וסלקתם באבנים
ומתו: דברים יז ה'
2. הדב תבה את ישיבי
העיר ההוא לפי הרב
החרם אתה ואת כל
אשר בה ואת בהמתה
לפי הרב: דברים יז טו'
3. ואת כל שלקה תתקבץ
אל תוך הרבה וישופת
באש את העיר ואת כל
שלקה קביל לך אליה
והיה תל עולם לא
תבנה עוד: דברים יז י'

גליון הש"ס

גמ' ע"ה חציה של עיר
הנדחת. ע"ש שגת חריה
קי' פ"ט: שם יצא זה
שמוחור תלישה. ע"י לעיל
מו ע"ב מוס' ד"ה תלישה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כמאל וכו'
דאי אפשר:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ואל כל אשר בה.
נמחק:

מוסף רש"י

פחות מיכן הן בסוקלה.
כדי שכל יודים (ביב"ח).
ויהא כאנשי העיר.
לשאת עמם בעול (שם ט:).
למיהו מתיבי מתא.
בשליש יום, וגבי עיר
הנדחת מתי' וישבי העיר
(שם ח. ח). שיער נשים
צדקניות. של עיר הנדחת
שלא הודחו עמה (שם ט:).
בפיאה נבדחת. עסקיה
הנקת לשערה קח מיניעאל
ליה אז כגופה היא ויטול
עמה, אז כמנונה, וק"ל
לדיקס שבתה ויטול
מנה ערומס וכל ממונס
מקרי, דכמי ואל כל שללה
תקבץ וגו' (שם).

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

ק"ב

עין משפט
גר מצוה

כז א מיי פ"ד מהל'
עמו"ס הלכה ב סמג
ע"ש טו:
מה ב מיי שם הלכה ו:
כ"ג א מיי שם הלכה ט:
ג ד מיי פ"ו מהל' שכני'ס
הלכה ה סמג ע"ש כב'
טו"ע מ"מ סי' קסג ע"פ
כ:
נא ה מיי פ"ט מהל'
נדרים הלכה ז סמג
לארץ רמב"ט ט"ע י"ד סי'
ר"י ע"פ כ:
נב ו ז ח מיי פ"ד מהל'
עמו"ס הלכה י סמג
לארץ טו:
נכ ט י מיי שם הלכה יא:
נכ ב ל מ מיי שם הלכה
יב והלכה יג וע"י
כ"ע:

קשיא. לשון הפסוק קשה לתוך ל"מד חולקין ט' אבל לא מיתום:
גרדיו. דל"מ נמשכין וכן גרים רבי זכוליה ה"ם מגרד גרד וגו'
שהוא לשון גרדא דמפרשינן יחיד על שם שהוא יחיד משוך ומופרש
הוא מן הכל ואין לאחרים סביבו ולשון ארמי הוא ואין דומה לו

קשיא איבעיא להו הודחו מאליהו מהו וידיו אמר רחמנא ואלא שהודחו מאליהו או דילמא אפילו הודחו מאליהו ת"ש הדיחה נשים וקטנים אמאי ליהו כהודחו מאליהו הנך בתר נפשייהו גרדי הני בתר נשים וקטנים גרדי: עד שידח רובה: היכי עבדינן אמר רב יהודה דנין וחובשין דנין וחובשין א"ל עולא נמצא אתה מענה את דנין של אלו אלא אמר עולא דנין וסוקלין דנין וסוקלין איתמר רבי יוחנן אמר דנין וסוקלין דנין וסוקלין ור"ל אמר מרבין להן בתי דינן איני ורהאמר ר' חמא בר יוסא א"ר אושעיא והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא איש ואשה אתה מוציא לשעריך ואי אתה מוציא כל העיר כולה לשעריך אלא במרבין להן בתי דינן ומעיינין בדיניהן ומסקינן להו לבית דין הגדול וגמרי להו לדיניהו וקטלי להו: הכה תכה את יושבי העיר וכו': תנו רבנן

היה מנגר ויואל מנגר ויואל: כפר בפשייתו גרדי. ומעשיהם מעשה

אזדוקים ציותר הואיל ומעמנס הם נדמיין דין הוא שיעשה עיר הנדחת: אבל הנך. הודחו בתר נשים וקטנים

גרדי שאין אזדוקים כ"כ: היכי עבדינן. היך נעשין רוצה נדחיס

הואיל דלרכינן עדים והתראה לכל אחד ואחד: דנין וחובשין. כשרואין

או ג' מהם עובדים ע"ז לא שקלו אותן ומניחין כל האחרים

מלסקול אלא דנין אותם לסקילה וחובשין אותם בציה סהור וכן עושין עד שרואין אם מלטרפין לרוצה

וחוזרין ודנין אותם דין אחר להריגה ומלכדין את ממונס: ומענה את

דינס. שלאחר שנגמר דינס אתה מעשה אותם ומענה את דינס:

דין וסוקלין. עד חליין דמחזקינן

להו כחלוסי ודין וסוקלין ומתליין ואילך נבצר הדבר למפרע שהדחו

רוצה והו כסייף וממונס אזד ומתליין ואילך אי אתה ראוי למשכן למיתה

חמורה: ור"ל אמר מרבין להם כתי דינין. לאלו משום דלין דנין צ' זיוס

אחד דהא אמרת צפרק נגמר דתין (לעיל נו). דצמייתה אחת דנין אלא משום

דנפטי עדים לכל אחד ואחד ואין פנאי לחקור כל אחד ואחד זיוס אחד מרבין

להם כתי דיניס כדי שמתקבל עדותן זיוס אז ויגמור דין כולם זיוס אחד:

לשעריך. לנ"ד שבשעריך דהיינו סנהדרי קטנה: ואי אתה מוציא.

אלא כסנהדרי גדולה: אלא מרבין להם כתי דינין ומעייני צדיניהם.

אם הו מרובין ואלו הודחו רוב מעלים את כולן לנ"ד הגדול: כמה

יהא צעיר. משנה צהשומפין צ"ב ז: ויהא כלנשי העיר. ליתן צ' זכרתי

העיר: למתווי כנני מתא. שיהא נקרא כנני העיר אין נקרא צפחות

מ"ב חדש אבל להקרות מיושבי העיר כיון שזהה ל' יוס נקרא מלנשי

העיר וקרינן צ'ו את יושבי העיר ההוא': והפניא. צניחותא: המודר

הנאה. שאומר הרי עלי קונס אם האנה: המסר אותה פרט לנכסי

לדיקים שצחולה לה. שאם היו לדיקים דריס צמוכה והו להו נכסיס

מופקדים צמקוס אחר ציד אחרים

אין מחרימין אותן אבל נכסיס שיש להם צחותה העיר מחרימין אותן וטעמא מפורש לקמן: אמר ר"ש מפני מה וכו'. צכל דוכתי דרש ר"ש טעמא דקראס: ה"ג אמר מר ואלו כל ט' (שללה) אשר צה לרבות נכסי רשעים שצחולה לה: אמר רב חסדא וצנצולין למוכה. נכסי רשעים הקרוצין לעיר שיכולים לקבצס

למוך העיר צאותו יוס עצמו שזוכסין שלל העיר לחרוב לשורפן הן אצודים

עמה אכל רחוקים דלין מגיעין לעיר אין אצודים. ודוקא שכבר היו למוכה

אלא שמעכשיו היו מופקדים ציד אחרים אכל לא היו מעולס צמוכה

כגון דנפלה להם צירוסה לא קרינא ציה שללה ואין הממון אצד: אלא

דידשו. דכתי עיר הנדחת ומופקדים הם צעיר אחרת: הא אחרת. רב חסדא

וצנצולין למוכה והא אין נקצלין: דקבל עליו אחריוס. צני עיר הנדחת:

כמאל דלא פליגא. (א) א"א לכזית צשר צלא שמיטה ואפילו שמיטה משחט

אין בשמיטתו כלום דלא לשמיטה קיימא אלא למתייה ושמיטה זו היא

מיתת הצהמה ואין היתר אפילו החלי שאין של עיר הנדחת כדי שחט

לסימן דעיר הנדחת אינו שחט אלא ממת ולא מהניא ציה שמיטה: עיפסה. כל אימת דכתי פליג לה ואין

חלק של עיר הנדחת מעורב צו: ל"ש שחטה משחט ל"ש קטלא מקטייל.

דצין בשמיטה וצין צהריגה קרינא ציה לפי חרצט' דאפילו שחטה מיתה

צעלמא היא ואל מהני מידי או דילמא לפי חרצט' היינו שלל דכך

שמיטה אכל דך שמיטה מהניא לה לטהרה מידי נצילה דנהי ללכילה

אימסרה ואיסור הגאה הוא אכל מתיני לטהרה מידי נצלה: שיער

נשים צדקניות. שבצעיר הנדחת מהו אי הו צכלל ואל כל שללה משרף

או לא: רשעינות. פשיטא לן דישרף עם שלל העיר: פלישה. שרין

לגלחה: פיהא נכרית. גדיל של שערות דעלמא שעושין לני קא מצעי

ליה לרצ יוסף אם של צדקניות הו: מחובר בגופה. שנקשר צה: בגופה

דמי. וכסא שאין שורפין מלבושין שעליהם שהרי צדקניות הן כך אין

שורפין אותו גדיל: דפלי צפצטא. מלה אותו גדיל צידת ואין שריון

צה עכשו: כיון דעיילא ונפקא. רגילה לקוסרה מדיר אף על פי שלא

קשרתו עכשו כל מקוס שיהא סס נדון כמלצוס שעליה דכל שעתא דעמה

עליה וכסאר מלבושין דמי: רחובה מעיקרא משמע. רחובה שהיה לה

מתחלה ואלו שעושין לה רחוב עכשו: הו

אחרת דמפקדי בתוכה והכא במאי עסקינן כגון דקביל עליה אחריות מהו דתימא כיון דקביל עליה אחריות כרדירה דמי קא משמע לן אמר רב חסדא בהמה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה. עיפסה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן דלא פליגא דמאי עיפסה כמאן דפליגא דמאי בעי רב חסדא בהמת עיר הנדחת מהו דתיתהני בה שחיטה לטהרה מידי נבילה לפי חרב אמר רחמנא לא שחטה משחט לא שחטא קטלא מקטל או דלמא כיון דשחטה מהניא לה שחיטה מאי תיקו בעי רב יוסף שיער נשים צדקניות מהו אמר רבא הא דרשעיות אסור תקבין ושרפת כתיב מי שאינו מחוסר אלא קביצה ושריפה. עיפסה זה שמוחוסר תלישה וקביצה ושריפה אלא אמר רבא בפיאה נכרית היכי דמי אי דמחובר בגופה כגופה דמאי לא צריכא דתלי' בבסיבטא כנכסי צדיקים שבתוכה דמי וואבר או דלמא כיון דעיילא ונפקא כלבושה דמי תיקו: ואת כל שללה תקבין אל תוך רחובה וכו': ת"ר אין לה רחוב אינה נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין לה רחוב עושין לה רחוב במאי קמיפלגי מר סבר רחובה מעיקרא משמע ומר סבר רחובה השתא נמי משמע: וההקדשות

אשר יושבו גרדי: עד שידח רובה: היכי עבדינן אמר רב יהודה דנין וחובשין דנין וחובשין א"ל עולא נמצא אתה מענה את דנין של אלו אלא אמר עולא דנין וסוקלין דנין וסוקלין איתמר רבי יוחנן אמר דנין וסוקלין דנין וסוקלין ור"ל אמר מרבין להן בתי דינן איני ורהאמר ר' חמא בר יוסא א"ר אושעיא והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא איש ואשה אתה מוציא לשעריך ואי אתה מוציא כל העיר כולה לשעריך אלא במרבין להן בתי דינן ומעיינין בדיניהן ומסקינן להו לבית דין הגדול וגמרי להו לדיניהו וקטלי להו: הכה תכה את יושבי העיר וכו': תנו רבנן היה מנגר ויואל מנגר ויואל: כפר בפשייתו גרדי. ומעשיהם מעשה אזדוקים ציותר הואיל ומעמנס הם נדמיין דין הוא שיעשה עיר הנדחת: אבל הנך. הודחו בתר נשים וקטנים גרדי שאין אזדוקים כ"כ: היכי עבדינן. היך נעשין רוצה נדחיס